

יב סיון, יום טבוח ואסרו חג

שוע"ר סי' רפח

ג יום שאיסור התענית בו אינו אלא מנהג כגון ... בימי הגבלה.

שוע"ר סי' תכט

יז נוהגין במדינות אלו להרבות קצת באכילה ושתייה ביום שלאחר החג בכל שלש רגלים ואין מתענין אפילו חתן וכלה ביום חופתם.

שוע"ר סי' תצד

יט במוצאי חג השבועות אסור להתענות מעיקר הדין לפי שהיה יום טבוח בזמן שבית המקדש קיים דהיינו שבו ביום היו מקריבין עולות ראייה שלא היו יכולין להקריב ביום טוב עצמו ... ונעשה להם יום זה שהוא מוצאי יום טוב כמו יום טוב עצמו להאסר בו בהספד ותענית, אם כן אף עתה משחרב בית המקדש לא הותרה ההספד והתענית בו ביום.

אבל במוצאי יום טוב האחרון של פסח ושל סוכות לא היה יום טבוח ... לפיכך אין בהם איסור להתענות מעיקר הדין, אלא מחמת מנהג בעלמא כמו שנתבאר בסי' תכ"ט.

כ ונוהגין במדינות אלו שלא להתענות ושלא לומר תחנון מר"ח עד ח' בו ועד בכלל, דהיינו עד אחר מוצאי יום טוב הנקרא אסרו חג. לפי שמיד אחר ר"ח התחיל משה להתעסק עמהם בענין קבלת התורה, שבשני בשבת היה ר"ח, ובשלישי בשבת אמר להם ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי, וברביעי אמר להם מצות הגבלה השמרו לכם עלות בהר וגוי, ובחמישי אמר להם מצות פרישה שיפרשו מנשותיהן היום ומחר, ויהיו נכונים ליום השלישי שהוא שבת שבו נתנה התורה.

פסקי הסדור – לפני ובא לציין

מנהג ספרד שבכל יום שאין בו תחנון ונפילת אפים אין אומרים למנצח יענך ולא תפלה לדוד. דהיינו אפילו כל חדש ניסן ... ומראש חדש סיון עד י"ב בו ועד בכלל, דהיינו חמשה ימים אחר חג השבועות, כי החג יש לו תשלומין כל שבעה.

אגרות קודש ח"כ אגרת ז'תרסז

ודלא כיש אומרים דגם ביי"ג, משום ספיקא דיומא (הובא בשערי תשובה או"ח סקל"א סקי"ט). וי"ל טעמי דאדה"ז, מפני דכל ענין תשלומין אלו הוא רק בענין קרבנות. ולית תמן ספיקא דיומא.

לקוטי שיחות ח"ד ע' 1030

ואין זה דומה לענין שבעת ימי התשלומין שמתחילים מיום הראשון דחג השבועות, ולא מיום השני דחג השבועות (שלכן סיומם הוא ביי"ב סיון ולא ביי"ג בו), אף שהוא כעצרת ממש – לפי שימי התשלומין אין ענינם ששה ימים שאחרי עצרת, כי אם, בעצרת עצמו מתחילין שבעת ימי התשלומין. ולכן, מכיון שיום הראשון דחג השבועות הוא עצרת ודאי בלי שום ספק (ואדרבה, מכיון שיום טוב שני דחג השבועות אינו משום ספיקא דיומא, הרי זה שיום השני הוא כעצרת ממש, אינו גורע ומטיל ספק ביום הראשון), התחלת שבעת ימי התשלומין הוא ממנו. משא"כ יום טבוח ענינו הוא יום שאחרי עצרת, מצד איסור ההקרה ביום טוב, ובמילא, מכיון שיום טוב שני דחג השבועות הוא ודאי, יש בו (לענין חו"ל, אף שבבית המקדש עצמו לא הי' יום טוב והיו מקריבין בו) ודאות (דרבנן) באיסור מלאכה, ובמילא נכלל בזה גם איסור הקרבה, ויום שלאחריו דין יום טבוח לו.

תורת מנחם חט"ז ע' 326-330

אבל לאמיתו של דבר, יש מעלה ביום טוב שני דחג השבועות גם מצד עצמו. וראי' לזה – מדברי המג"א (או"ח ר"ס תצד) שמקשה "דהתורה ניתנה ביום נ"א לספירה ... ומתרץ, "דבא לרמוז לנו יום טוב שני של גליות" שיום טוב שני של גליות חל ביום נ"א לספירה). ובהכרח לומר, שענינו של יום טוב שני דחג השבועות אינו רק מצד "שלא לחלוק במועדות", אלא יש בו גם ענין מצד עצמו ... לפי שמשם "הוסיף יום אחד מדעתו .. והסכים הקב"ע על ידו"...

מעלה זו שבאסרו-חג דחג השבועות על שאר אסרו-חג – לכאורה אינה שייכת אלא בארץ ישראל דוקא, שבה חל אסרו-חג ביום שאחר עצרת של תורה, שהוא "יום טבוח" שבו היו מקריבין עולת ראי' בזמן בית המקדש; משא"כ בחו"ל, ששם חל אסרו-חג ביום השמיני בסיון, דהיינו שני ימים אחר עצרת של תורה ... ונקודת הביאור בזה – שמכיון שיום טוב שני דחג השבועות הרי הוא ודאי ... הרי הוא כעצרת ממש, ויום שלאחריו הוא "יום טבוח".